

Thế Chiến Thứ III của ông Hồ Hữu Tường

(ngày 11-3-1950)

Trích : Ngàn năm một thưở/Phi Lạc sang Tàu

Hồi Thứ Mười Ba

Thừa hư nhi tá bửu

Bất chiến Tự Nhiên Thành

Thập niên 50 . Tàu cộng 500 triệu dân , Mỹ có 150 triệu dân , Nga có 150 triệu dân .

Mỹ – Nga dân số gần như ngang nhau . Nay Mỹ thấy năm trăm triệu dân Tàu theo Cộng , thì đương nhiên Mỹ phải lo nghĩ . Đối với thời cuộc của Tàu , Mỹ có ba chánh sách sẽ áp dụng .

_Chánh sách thứ nhất là dùng Quốc mà trị Cộng , dùng Tường để trị Mao . Nhưng chánh sách này là hạ kế . Thế nào cũng hoàn toàn thất bại , vừa mất cả món tiền cho vai cũ cho vay mới , đồng thời thất bại về mặt chánh trị bởi cái kế đánh cuội của tôi bày cho họ Tường đó .

Hễ hoàn toàn thất bại thì chắc chắn Mỹ sẽ không dám dùng hạ kế nữa mà đổi qua dùng trung kế liền .

_Trung kế làm sao ?

_Là kế dùng Nhật Bản mà trị nước Tàu . Nhưng làm như vậy thì Nhật sẽ khôi phục địa vị của hần , từ một nước bại trận trở nên một nước chiến thắng . Nhưng chưa chắc là thành , bởi vì lấy có gì mà đưa quân Nhật qua đánh với Mao cho được ? Thế nên Mỹ phải dùng đến thượng kế .

_Thượng kế làm sao ?

_Là cầm cán cho nước Ấn Độ đứng đầu một phong trào của các dân tộc Á Châu . Làm như vậy , điều thứ nhất là cấm của nước Anh một cái thị trường 300 triệu dân Ấn . Điều thứ hai là để cho nước Ấn cầm đầu cho tất cả phong trào dân tộc giải phóng ở Á Châu thành ra có được chánh nghĩa . Điều thứ ba là Mỹ muốn gây một cuộc chiến tranh lý tưởng chống với chủ nghĩa duy vật cực đoan của Nga , mà có đông quần chúng thì phải dựa vào một phái duy tân triệt để mà có người theo là Phật Giáo .

Thượng sách của Mỹ là kéo hơn 300 triệu dân Ấn theo cánh của mình .

Ta sắp hai giả thuyết : Một là Nga lấn thế công kích . Hai là Mỹ thừa sức mà tràn tới .

Nếu Nga muốn công kích Mỹ hay là Mỹ đánh Nga thì con đường gần hơn hết là con đường hàng không vòng trên bắc cực . Thế là các nước ở nửa trên sẽ bị dội bom , bom thường, bom nguyên tử, bom vi trùng mà bị tàn phá cả .

Bên Tân Thế Giới thì Gia Nã Đại , Hiệp Chúng Quốc , còn bên cựu thế giới thì cả Âu Châu , Tây Bá Lợi Á, Nhật bản , và miền bắc nước Tàu sẽ bị tàn phá không thua gì một Cuộc Tận Thế . Còn nếu lục quân của Nga muốn tấn công Mỹ thì phải noi theo ba đường : Con đường phía Tây là phải tràn qua nước Đức , nước Pháp , nước Ý Pha Nho, Bắc Phi để tiến tới Tây Phi và Nam Phi vì hai chỗ này sang qua Nam Mỹ gần hơn để rồi đó đánh lên Bắc Mỹ . Con đường phía Đông là

từ Tây Bá Lợi Á , đánh tan Nhựt bản đổ bộ sang A Lát Ka rồi tấn đánh Gia Nã Đại và Hoa Kỳ . Con đường phía Nam là tấn công Ấn Độ , rồi từ đó đánh sang Úc Châu để sang qua Nam Mỹ nữa . Và con đường chiến lược của Mỹ cũng chỉ ba con đường ấy mà thôi ! Vậy là Đại Cuộc của Chiến Tranh Thứ Ba xảy ra . Nhưng trong toàn cầu có nước nào đứng ngoài các con đường chiến lược ấy chẳng ?

_Không có ! Họa may là vùng Đông Nam Á chúng ta .

_Đúng vậy ! Vùng Đông Nam Á Châu của ta dựa lưng vào chỗ to rộng hơn hết của Thái Bình Dương , mà được cái hân hạnh đứng ngoài các con đường chiến lược , không ai thèm kéo tới đó mà làm gì . Nga có kéo tới thì đụng mũi với biển rộng mênh mông , phí quân vô ích . Mỹ muốn đổ bộ thì lựa những con đường gần đích của mình , chớ đến ven biển Việt Nam ta mà làm gì cho phí công .

Thế thì các nước khác dầu muốn làm nước trung lập đứng ngoài vòng binh lửa cũng không được . Còn ta , ta lại ở vào ngay nơi khu “bất chiến “.

Ấy là nhờ cái kế của tôi đưa nước Tàu đến một tình trạng nội chiến kịch liệt , rồi trong trận giặc thứ ba hai bên Nga Mỹ đều không dám lấy hai chỗ đó làm căn bản của mình . Tại sao vậy ? Bởi vì trận giặc thứ ba là trận giặc lý tưởng , trận giặc quần chúng , thì không dám tin cái khối quần chúng quá đông đảo là Tàu và Ấn độ đâu . Và khi họ lánh Tàu và Ấn Độ , thì Việt Nam ta càng ở trong cảnh yên tĩnh nữa . Tuy cái kế chẳng có gì , nhưng có thể đem lại cho Tổ Quốc sự trường tồn , trong lúc mà cả Thế Giới bị phi cơ , bom nguyên tử , bom vi trùng dày dò và tàn phá . Trong khi cả Thế Giới bị bom đạn tàn phá thì có ai lo làm ăn gì được đâu , tất nhiên nạn nghèo đói tràn ngập thế giới và chỉ riêng có khu “bất chiến ” của ta là có ăn , có mặc , có yên tĩnh . Đó là cái hạnh phúc về vật chất .

Rồi những phần tử ưu tú , văn nhân , nghệ sĩ , nhà bác học ở khắp bốn phương trời sẽ tản cư mà lánh chiến tranh . Tản cư ở đâu bây giờ , nếu không đến khu “bất chiến ” mà tìm cái hạnh phúc của vật chất ? Thế là bao nhiêu cái tinh hoa của bốn năm ngàn năm văn hiến sẽ được mang đến cõi đất này , nào văn chương , khoa học , đạo học , nghệ thuật , kỹ thuật , toàn cái hay , cái đẹp sẽ đến cùng nhau mà tạo ra một cái hay , cái đẹp của tất cả , rồi phổ cập khắp dân Việt Nam trên cái “khu bất chiến “này .Đó là hạnh phúc về tinh thần .

Một phần lớn nhân loại sống trong cảnh binh lửa tàn phá , còn một điểm nhỏ xíu của ta lại còn hạnh phúc như vậy . Không phải là một cái chưa hề có bao giờ , một chuyện chỉ có “Ngàn Năm Một Thuở” mới có một .

Ngộ Không

Nguồn: <http://t-van.net/?p=15685>

www.vietnamvanhien.net